

Applemore Bay-serie – deel 6

De minibieb in Applemore

Roman

RACHAEL LUCAS

Rachael Lucas

De minibieb in Applemore

Applemore Bay-serie – deel 6

Vertaling Marjolijn Huiberts

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560176
ISBN e-book 9789020560183
ISBN audiobook 9789020560190
NUR 340

© 2026 voor de Nederlandstalige editie
Uitgeverij Zomer & Keuning, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Lighthouse Library* ©
Rachael Lucas, 2024.
Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Intercontinental
Literary Agency.

Vertaling Marjolijn Huiberts
Omslagontwerp Bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl
www.rachaellucas.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door
geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training
and similar technologies. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means,
electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the
prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Deze is voor jou, ouwe jongen.

Hoofdstuk 1

Meg sukkelde langzaam over de binnenste baan van de snelweg en hoopte dat ze er stoerder uitzag dan ze zich voelde. De rit van South Yorkshire helemaal naar de westkust van de Schotse Highlands was nogal lang voor iemand die in jaren niet verder had gereden dan naar de plaatselijke supermarkt.

Haar man Michael had er altijd op gestaan dat hij zou rijden. Hij zei dat het haar aan vertrouwen ontbrak en dat hij liever zelf achter het stuur zat. Nadat ze haar autootje had verkocht en de camperbus had gekocht, was ze als proef een paar keer voorzichtig op pad geweest, maar niets had haar kunnen voorbereiden op een rit van meer dan zeshonderd kilometer. Haar corgi Eliza zat naast haar op de bijrijdersstoel vastgegespt in haar hondentuigje en keek met haar gebruikelijke opgewekte nieuwsgierigheid uit het raam.

Wat grappig, dacht Meg, dat een camperbus iets had waardoor mensen geïntrigeerd werden. Voordat ze haar handtekening onder het koopcontract had gezet en een flink bedrag had overgemaakt in ruil voor de sleutels van de zes maanden oude bus, had ze er zelfs nog nooit één van binnen gezien. Al haar bezittingen van de hand doen en een huis op wielen kopen, was in haar ogen de grootste stap geweest die ze kon zetten op weg naar een compleet ander leven. Dus had ze afscheid genomen van haar geld, het vage gevoel van onrust onderdrukt en besloten ervoor te gaan.

Na een paar uur was ze bij een tankstation gestopt, zodat ze een frisse neus konden halen. Er waren grote parkeerhavens aangelegd, speciaal voor chauffeurs zoals zij. Ze parkeerde naast een aftands busje waarvan de achterdeuren vol stickers zaten, de roestplekken met niet bij elkaar passende verfstrepen waren weggewerkt en de zijdeur hier en daar een deuk had. Ze was net alles aan het bekijken toen de zijdeur openschoof en een lange jongen van begin twintig tevoorschijn kwam, met een tinnen mok koffie in de ene hand en een half opgegeten boterham in de andere.

‘Gaaf-je?’ Hij groette haar met een hoofdknik toen ze het raam liet zakken en eruit hing, zodat ze kon controleren of ze binnen de lijnen had geparkeerd. ‘Je hebt heel wat ruimte daar,’ zei hij vrolijk glimlachend. ‘Mooie bus.’

Ze keek zijn huisje op wielen in. Aan de wand hingen kleurrijke Nepalese vlaggetjes en op een blauw gasfornuis stond een nog dampende fluitketel. Op de vloer lagen gestreepte kleden en het hele interieur zag er hip en flowerpowerachtig uit.

‘Ik denk dat de mijne wat traditioneler is dan de jouwe. Gelukkig heeft een vriendin van me beloofd dat ze wat mooie dekens voor me gaat haken om de boel op te vrolijken. Ik ga op haar huis passen,’ legde Meg uit.

‘Cool,’ zei de jongen en hij nam een slok van zijn koffie. ‘Maar het maakt niet uit hoe je bus eruitziet, hoor, het gaat om je instelling, die is belangrijk. Alles draait om vrijheid.’ Hij klopte vol genegenheid op de gedeukte zijkant van zijn bus.

‘Alles draait om vrijheid,’ herhaalde Meg. ‘Dat klinkt goed.’

Hij zag eruit als het type mens dat gemaakt was voor het leven in een camperbusje. Vergeleken met hem voelde ze zich een beetje een oplichter.

Eliza blafte kort van enthousiasme en trok aan het tuigje, waar-

door het bijna onmogelijk was om de twee veiligheidsgespen los te klikken die haar veilig op de voorstoel hielden, waar ze boven op een netjes opgevouwen, blauw-witte fleecedeken zat om de splinternieuwe bekleding te beschermen. Op de deken lag al een dun laagje van de alom aanwezige gouden haartjes, die Megs corgi als een visitekaartje achterliet waar ze ook maar kwam.

‘Nou, kom op,’ zei ze, en Eliza sprong van de zitting en zocht haar weg omlaag. Haar kleine pootjes trippelden gehaast toen ze naar het gras liepen, waar ze de jonge man aantroffen die tegen een houten picknicktafel stond geleund.

‘Komen we elkaar weer tegen. O, kijk nou, wat een schatje.’ Hij bukte zich, zodat hij Eliza kon aaien. Toen ze met haar staartje opgewonden kwispelde, omdat zijn twee elegante lurchers haar als begroeting besnuffelden, kwam hij weer overeind.

‘Hopelijk geven ze elkaar wat reistips in hondentaal.’

Hij grinnikte. ‘Deze twee weten waar ze het over hebben, die zijn echt overal geweest. Spanje, Griekenland, helemaal naar Turkije...’

‘In jouw bus?’ Meg probeerde de verbazing uit haar stem te weren.

Hij knikte. ‘Esmeralda is een taaie tante.’

‘Heeft jouw bus een naam?’ Meg schoot in de lach.

‘Tuurlijk. Hoe heet die van jou?’

‘Ik... Nou ja, het is gewoon een bus.’ Ze voelde zich een beetje schuldig tegenover het arme, naamloze voertuig.

‘Het is niet gewoon een bus. Het is je thuis. Zorg goed voor haar, dan zorgt zij goed voor jou.’

‘Ik zal erover nadenken.’

‘Goede reis,’ zei hij en hij schudde haar de hand.

Ze werd overvallen door zijn ouderwetste manieren. Hij rook naar patchoeli-olie. ‘Jij ook.’

Hij zwaaide en schreed weg, met zijn honden dribbelend achter zich aan.

Ze zette Eliza terug in de camperbus en liep het restaurant in om koffie en iets te eten te halen. Mijmerend wachtte ze op haar koffie. Haar therapeut had haar meegegeven dat ze aan dingen moest denken waar zij blij van werd, in plaats van aan dingen die ze in haar ogen zou moeten doen. Ze was vijftientig jaar getrouwd geweest met Michael en tijdens hun huwelijk had ze zich altijd naar zijn wensen geschikt. Hij zou geen tijd hebben verspild aan onzin zoals levenloze voorwerpen een naam geven. Bij die gedachte fronste ze haar voorhoofd. Ze rekende af, maar was nog zo in gedachten verzonken dat het meisje achter de kassa haar eraan moest herinneren dat ze het bruine papieren zakje met haar bagel meenam.

Hoezeer ze ook haar best deed, ze kon niet aan het idee wennen dat de bus een naam moest hebben. Ondertussen luisterde ze ingespannen naar een podcast die Helen haar had aangeraden, terwijl ze de grens met Schotland overstak en over de alledaagse en onaantrekkelijke snelweg reed die naar Glasgow leidde.

‘Uit de as van een ongezonde relatie herrijzen is niet makkelijk, maar het *kán* wel...’ klonk de stem uit de speaker.

Kom deze zomer tot rust in de Schotse Hooglanden

Megs leven verandert compleet wanneer ze haar man verliest. Ze kan dan ook goed een time-out gebruiken om alles op een rijtje te zetten, dus als een vriendin haar vraagt of ze een zomer lang op haar huisje bij de vuurtoren in het Schotse dorp Applemore wil passen, grijpt Meg die kans met beide handen aan.

Een van Megs taken is het beheren van de minibieb die op het pad naar de vuurtoren staat. Ze ontdekt dat die een niet-zo-geheime functie heeft: hij wordt gebruikt om van alles uit te wisselen, van eieren en verloren voorwerpen tot liefdesbriefjes. Voor ze het weet, raakt ze verward in het leven van de dorpingen. Maar misschien is dat precies wat ze nodig heeft om haar hart te helen.

Rachael Lucas woont samen met haar familie in het noordwesten van Engeland. Haar boeken zijn gevuld met warmte, subtiele humor en prachtige kleine stadjes die lezers een ontsnapping bieden aan het alledaagse. *De minibieb in Applemore* is het zesde deel van de Applemore Bay-feelgood-serie.

Lees ook in de serie:

www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 560176